

Dosarul nr. 2ra-1793/2020

2ra-127/2021

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud. O. Cojocaru)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I. Secieru, Iu. Cotruță, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

27 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Valeriu Danu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Danu împotriva lui Igor Poia cu privire la repararea prejudiciului material cauzat în rezultatul accidentului rutier și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 29 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Valeriu Danu și a fost menținută hotărârea din 19 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a ț ă:

La 26 octombrie 2015 Valeriu Danu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Igor Poia cu privire la repararea prejudiciului material cauzat în rezultatul accidentului rutier și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 26 aprilie 2011, deplasându-se cu autoturismul de model Opel Omega, n/î xxxx, în mun. Chișinău, str. T. Vladimirescu, a fost implicat într-un accident rutier, prin tamponarea frontală cu autoturismul de model Volvo-850, n/î xxxx, în urma căruia i-au fost provocate leziuni corporale medii, constatate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1092 și certificatul medical.

A menționat că, a fost internat la IMSP Chișinău cu diagnosticul traumatism asociat și că a fost externat la 20 mai 2011.

A relatat că, potrivit sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 20 decembrie 2011 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2012, s-a confirmat culpa șoferului autoturismului de model „Volvo-850, n/î xxxxx, ce aparține cu drept de proprietate pârâtului Igor Poia.

A relevat că, s-a adresat Consiliului național pentru determinarea dezabilității și capacității de muncă (CNDDCM), iar la 28 ianuarie 2013, în cadrul CTDDCM Buiucani a fost expertizat, fiindu-i stabilit grad accentuat de dezabilitate cu pierderea capacității de muncă de 60%, pentru perioada de un an, dezabilitate stabilită pentru perioada de la 28 ianuarie 2013 până la 01 februarie 2014.

A precizat că, la 28 ianuarie 2014 a fost reexpertizat, ca rezultat fiindu-i stabilit gradul accentuat de dezabilitate cu pierderea capacității de muncă de 40%, pentru perioada de 28 ianuarie 2014 până la 01 februarie 2015.

A susținut că, prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 10 octombrie 2014 a fost încasată de la Poia Igor suma de 45 673 de lei cu titlu de prejudiciu material.

A invocat că, la data de 16 februarie 2015, conform raportului de expertiză nr. 176 din 16 februarie 2015, în cadrul CTDDCM Buiucani a fost expertizat și ca rezultat a fost prelungit gradul accentuat de dezabilitate cu pierderea capacității de muncă de 60% pentru perioada de la 28 ianuarie 2015 până la 01 februarie 2016.

A menționat că, potrivit informației statistice pe anul 2015, salariul pe economie în Republica Moldova a fost stabilit în mărime de 4500 de lei.

A invocat că, din cauza pierderii capacității de muncă pârâtul are obligația să compenseze prejudiciul material pentru vătămarea integrității corporale sau altă vătămare a sănătății conform legislației, după următorul calcul: salariul pe economie pentru anul 2015 este de 4500 de lei x 60% :100 = 2700 de lei x 12 luni = 32400 de lei.

Reclamantul și-a concretizat pretențiile și a solicitat repararea prejudiciului material cu încasarea de la pîrît reieșind din procentul păstrat al capacității de muncă 60%, potrivit certificatului de dezabilitate nr. 142697 prin care a fost stabilită dezabilitatea până la 01 februarie 2016. Ca urmare, a solicitat prejudiciului material în mărime de 21 600 de lei.

Ulterior, reclamantul și-a concretizat cerințele solicitând repararea prejudiciului material în mărime de 16 344 de lei.

Prin hotărârea din 22 iunie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, a fost admisă acțiunea depusă de Valeriu Danu și a fost încasată de la Igor Poia în beneficiul lui Valeriu Danu suma de 21 600 de lei cu titlu de prejudiciu material și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2500 de lei, a fost încasată de la Igor Poia în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 648 de lei.

Prin decizia din 12 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Igor Poia, a fost casată hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 iunie 2016 cu remiterea cauzei spre rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2018, a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu CA „Moldasig” SA.

Prin hotărârea din 19 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea depusă de Valeriu Danu a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 24 aprilie 2019, Valeriu Danu a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 19 aprilie 2019, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 29 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Valeriu Danu și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel s-a bazat pe prevederile art. 1418 Codul civil, în vigoare pînă la 01 martie 2019, și a reținut că în ipoteza în care vătămarea integrității corporale sau o altă vătămare a sănătății are ca efect pierderea sau

reducerea capacității de muncă, stabilirea prejudiciului se va face diferit, după cum persoana vătămată este încadrată în muncă; este majoră, dar neîncadrată în muncă; este minoră.

A menționat instanța de apel că, în cazul în care persoana vătămată este încadrată în muncă, ea va avea dreptul de a obține diferența dintre veniturile obținute anterior și cele primite după prejudicierea sa. Pentru a determina corect această diferență este necesar de stabilit venitul lunar al persoanei vătămate obținut până la vătămarea sănătății. În situația în care persoana vătămată era încadrată în muncă prin contract, venitul ei mediu poate fi calculat potrivit Modulului de calculare a salariului mediu adoptat prin HG din 14.01.1994, Monitorul parlamentului, 1994, nr. 1.

Astfel, colegiul instanței de apel a punctat că, deși Casa Națională de Asigurări Sociale a prezentat informația privind venitul asigurat și perioada contributivă din Registrul de Stat al evidenței individuale a reclamantului de unde rezultă că reclamantul/apelant Valeriu Danu a activat în perioada 2013-2016 pentru care solicită încasarea prejudiciului, totuși informația reflectă doar situația lui Valeriu Danu după producerea accidentului, informație care nu este suficientă pentru stabilirea prejudiciului. Or, din materialul probator poate fi stabilit doar obținerea venitului după producerea accidentului, în pofida faptului că reclamantul/apelant a obținut venit și până la producerea accidentului, fiind încadrat în câmpul muncii.

În acest sens, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe că, neprezentarea informației privind venitul obținut până la producerea accidentului face imposibilă stabilirea prejudiciului, diferența constatându-se doar în baza veniturilor a două perioade distincte până și după producerea accidentului.

De altfel, Colegiul judiciar al instanței de apel a remarcat că esența și rațiunea normei art. 1418 Codul civil (în redacția de până la 01 martie 2019), normă pe care apelantul/reclamant și-a întemeiat pretențiile, acordă dreptul persoanei de a pretinde repararea prejudiciului cauzat în caz de vătămare a integrității corporale sau de altă vătămare a sănătății, de către autorul prejudiciului, în speță diferența salariului pe care l-ar fi putut obținut în condițiile normale, este condiționată de prezentarea probelor ce justifică anume mărimea salariului și venitul obținut până la producerea accidentului și cel existent. Însă, apelantul/reclamant nu a probat acest fapt.

La 20 noiembrie 2020 Valeriu Danu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel la emiterea deciziei nu a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei în fond, nu au fost dovedite circumstanțele considerate ca fiind stabilite, au fost încălcate și aplicate greșit normele de drept material.

Prin notificarea din 07 decembrie 2020, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimatului copia recursului și l-a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 10 decembrie 2020 Igor Poia a recepționat copia recursului, însă nu s-a folosit de dreptul de a depune referință.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost emisă la 29 septembrie 2020, iar la 20 noiembrie 2020, adică în termenul prevăzut de lege, Valeriu Danu a declarat recurs.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Valeriu Danu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocare în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Valeriu Danu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Valeriu Danu se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru